

Владимир Ђурић Ђура

ГРОБЉЕ
МАЧАКА

Рођен 1960. године. Отац Остоја, научни сарадник, мајка Душанка, преводилац. Апсолвирао Општу књижевност на Филолошком факултету и дипломирао драматургију на ФДУ. Од 1986. године слободни мултимедијални уметник. Магистарске студије театрологије похађао на београдском ФДУ. Истраживао медије као почасни гост на SSEES у Лондону. Бави се писањем поезије, прича и романа, а професионално пише сценарије и драме, које се играју код нас, (*Бан Сџрах*, *Цеј сеј*, *Гробље мачака*, *Београдске приче*, *Алиса у земљи чуда*) и у иностранству (*Games people play* Import Theatre Company, Edimburg 1993). Као радио драме изведене су му *Цеј сеј* и *Балада о унутрашњем мору*. Бави се есејима и теоријским радовима које објављује у периодици, у *Ејемри*, *New Moment-у*, *Кошави*, *Театрону*, а ускоро му излази књига *Митологије Тебносвејџа*. Повремено компонује и пева, некада давно у групи *Хероји*, а сада у групи *Ђура и Морнари*. За успелије књижевне радове сматра свој роман првенац *Хвалисави роман & Сујер*, збирку кратких прича *Ђурине смешне приче* и кратке приче са Озоновог конкурса које су му објављене у збиркама *Ослушкивање њишине* и *Ојкуцаји њишаноџ сајџа*. Објавио преко стотинак прича у књижевној периодици и магазинима, од часописа *НОН*, преко *Студенџџа*, *Књижевне речи*, *Речи*, *Таласа*, *Школарца* до *Беораме*. У часписима *Сцена* и *Театрон* објавио драме *Град*, енглеску верзију *The City*, и драми *In/Out*. Држи предавања на SSEES London University студентима славистике или ради радио есеје за BBC World Service. Члан је председништва Удружења драмских писаца Србије од 1998. године.

Владимир БУРИЋ – БУРА

ГРОБЉЕ МАЧАКА
ДРАМА С ПРОЛОГОМ И ЕПИЛОГОМ
(За двоје глумаца и мачку)

ЛИЦА

ТОМА
ЛУЧЕ

1. СЛИКА

ПРОЛОГ – "Гробље Мачака"

Завеса.

На завеси пројектован слајд града у ноћи. Сјаје неонске рекламе и облакодери ширче из стиринских кућа. Лимузина паркирана на улици. Светила рефлектор шарају около као фарови брзих аутомобила. Чује се шурирање мотора, пуцањ аутоуха, и нечији кашаљ. Кашаљ се продужи у off. Засветили једна светилка са стране испод које стоји човек у бесирекорном Армани лисјер оделу са шеширом на глави и белим манџилом пребаченим преко леве руке. Он у рукама глади мачку. Светила је на земљу и она умакне.

OFF TOME: Опет си ту, мала црна мачкице. Да ми поново донесеш несрећу. Одлази док сам још добре воље.

Прилазу цигарету Zippo ујалачем. Пламен. Поклопац се затвара. Клик. Сенка на завеси је већа од човека који пуши цигарету, мирним, лаким покретима.

OFF TOME: Какво шугаво вече, шугавије него што би требало да буде за гангстера меканог срца. Спреман сам да умрем за своју љубав. Двадесет година сам чекао на то. Дува хладан ветар и облаци се навлаче на град. Ево ме као некад на гробљу Мачака. Гледам нове стамбене блокове који су никли на некадашњој пустари. Једино је светилка остала на свом месту да боји ноћ у жуто. Испод ње сам је љубио. Некада давно. А сада љуби је други. Човек кога највише мрзим на свету. Који је уништио моју породицу. Алж пиштољи памте... Марија, живот ми је препун суза...

Светила се прижуше, остале само сенка која лагано излази са сцене. Музика Томе Здравковића. Снојови светила као фарови. Звуци завијања полицјских кола. Уздаси. Пуцњи из шипилова. Крици... Тишина.

Завеса се отвара.

2. СЛИКА

"Мрежасте снови"

Велики студио ТВ Мреже – илегалне ТВ станице. У дубини центално – налази се велика рикванд завеса на коју се пројектују слајдови. Испод завесе центално је мали подијум на коме је сто од бамбуса. Поред стола са леве стране је фојлеља од бамбуса са великим овалним наслоном. Десно од стола налази се лежај од бамбуса, тапациран као и фојлеља шареним јастуцима. На столу се налазе велики микрофон, стандардни микс пулт са кога се пушта музика, конзола за управљање слајд пројектором, чинија пуна воћа, бежични телефон, кушија од флексијасла пуна пасама, парфем, огледало на сребрном држачу итд... Подијум је са леве стране продужен као манекенска писта, а са десне стране завршен шанк столом чију унутрашњост чини акваријум пун рибица. На шанк столу се налазе пива врхунског квалитета и неколико кристалних чаша, као и велики вентилатор. Са леве и десне стране су пролази у суседне просторије. Изнад завесе на плафону налази се црна мрежа која се спушта са стране и ограничава простор сцене. На завеси се пројектују слике бољавих девојка. Са звучника који се не виде се чује снажна сензуална диско музика. По манекенској писти заводљиво плеше Луче, одевена у чарапе од мрежасте свиле и плаштинасти минић, косе ушегнуће у дугачак реј, коју покрива црна кожна капа са прорезима за очи, нос и уста са рајсфелусима. Око врата Луче има специјалну оградницу која на врху има микрофон. Слајдови се мењају и преко њене фигуре, бојећи јој хаљину. Она одлази до лежаја од бамбуса и леже на страну. Изазовно откриве бушине и прстима пређе преко њих. Уз удах зајочне емисију.

ЛУЧЕ: Гао, ја сам Луче. А ово је Ваша омиљена емисија "Мрежасте снови". Тачно је један сат по поноћи. Следећих неколико часова сам само Ваша, постојим само за Ваше очи, за Ваше уши, за Ваша чула. Ово је најеротичнија емисија на свету. Дођите у моје "Мрежасте снови" и ја ћу учинити све за Ваше задовољство. Правила игре се знају. У нашу мрежу за који минут улетеће вечерашњи гост. Горко ће бити његово признање. Ви ћете му судити. Пре него што стигне мученик кога ћу везати за месец, уживајте у мом савршеном телу. Вама припадам и припремам ову емисију недељом само за Вас. Ја сам Ваша жеља, Ваша Луче. Ваша Луче што испуњава најскривеније снови. И зато никада не скида своју црну маску са лица. Можете имати моје тело, мој глас, моје мисли, све, све, али никада нећете видети моје лице.

Луче оиќојча лаѓано рајсфеилус на својој СМ масци и оиќрије крујне усне намазане црвеним кармином којима ђошаље ђољубац.

ЛУЧЕ: Знам да волите моје ноћне приче, зато ћу Вам испричати једну од које ћете се узбудити, која ће узбуркати Вашу крв, која ће упалити ватру страсти у Вашој души. Да, пре три године путовала сам са својом најбољом пријатељицом Катарином, коју зовем Каћа, у Египат. Аранжман смо уплатиле негде пред лето, баш пре него што је почео рат. Каћа је студирала арапски, а ја сам обожавала *Александријски Квартејџи*. То су били разлози зашто смо кренуле на путовање. Луњале смо неколико дана горе доле по Египту, улазиле у смрдљиве пирамиде и напoкон после свих тих напора стигле у Александрију.

Мења слајдове који се ђројектјују иза ње. Слике ђусџиње уѓлавном, и ђонеке камиле. Неки арајски вокал завија сасвим ђињо у ђозадини док се Луче све више уноси у ђричу.

ЛУЧЕ: Хотел је наравно био очајан, наша соба је била легло мува, а воде уопште није било. Знојава и лепљива од пута, кренула сам на рецепцију да се буним. Тамо за прашњавим пултом, стајао је мушкарац који је могао имати и четрдесет година, необријан, тамног тена са црном капом на глави. Прострелио ме је својим метално зеленим очима када сам бесно ударила руком звоно на столу. Гледала сам га као хипнотисана. Прикована за његове очи, нисам могла ни да се померим. Био је обучен у прописно црно одело и виши за главу од мене. Срце ми је ударало као маљ због чега се моја танана Гучи хаљина таласала као на ветру. И тада изненада на перфектном енглеском језику ми је рекао да се попнем на пулт...

Луче усџаје из лежећеѓ ђоложаја и лаѓано крене ка шанку. Свејло у акваријуму шанка се мења у наранџасџо, а мрежасџа завеса добије ђлави ореол. На ђлајџну ђројектјоване мушке очи зелене боје. Луче се ђење на шанк, ђомоћу некаквих сџејеница са сџране. Музика уздаха.

ЛУЧЕ: Нисам знала зашто, некаква силна енергија ме је као магнет привукла и попела сам се на тај зеленкасти, прашњави рецепцијски пулт. Баш овако.

(Рашири ноѓе и рукама додирује буџине. Гледа у ђод)

Раширила сам ноге вођена невидљивом вољом и ставила руке на бутине. Штикле мојих тегет плавих ципела сијале су као реклама. Била сам потчињена перверзним намерама рецепционара са жилетом у очима. Секао је мој стид и осмехивао се као Кабир Беди. Била сам у његовој власти, јер више нисам могла ни да се

померим, ни да говорим. Тек тада сам видела његово лице мало боље, лице четвртасто, са брадом од три дана. Имао је на глави капу од камиље коже какву носе Александријски хотелски возачи. Имао је мали једва приметан ожиљак са леве стране тик испод ноздрва и лице благо набрано годинама. Упалио је рефлекторску лампицу сривену испод обода своје капе и сноп светла лизнуо је моје бутине. Лагано је подизао главу и као краљ воајера гледао под моју хаљину. Носила сам свилени веш и знала сам да га он посматра. Као доктор проучавао ме је и загледао са свих страна. Дисала сам све брже, узбуђена и уплашена. Сваког момента могли су у хол хотела да уђу гости, али зеленооки Арапин није марио. Као фасцинирани рудар који је први пут у златном руднику истраживао ми је ноге. Врелина је ударала у моје груди, зној ми се поново пробијао кроз кожу, ваздух је био сув и врео, била сам тако прљава. Лепљива и влажна била сам прикована за његов поглед. Затим је укључио вентилатор и тражио да окрећем брод... Знала сам одмах да је то господар.

Укључује се вентилатор на шанку. Вентилатор њену хаљину. Музика се појача и она почне изазовно да игра. Улазна вратица се просветлила и у кружни сноп улази Тома држећи у руци ишишолов марке Смиџ и Весон. Обучен је као и у уводној сцени, с њим ишишолов му је сад сако раскојчан и на крем кошуљи се виде трагови крви. Он левом руком сиписка марамичу на месцу где је рањен, у пределу соларног илексуса. Тома пуца шри пуца у вис. Луче на шанку кад га ирмејши иресјане да игра и осјане да сипоји на месцу. Музика и даље ирешити. Тома лаганим корацама иде по ишисци, долази до сипола на ком се налази минијатурни микс пулти. Пуца у њега и музика иресјане. Луче врисне. Тома је погледа.

ТОМА: Невероватно. И то су продали, задњу ствар на свту која ми је нешто значила су продали. Капелу на гробљу Мачака. И ту је сад некакав јebени ТВ студио. Знао сам да нешто није у реду чим сам видео светла. Годинама смо долазили овамо, ја и моја екипа, Муги, Бели Бора, Злотвор, па и Бруно, и Љуба. И увек је био мрак. А сад светла рефлектора, камере, жена са маском.

Луче силази са шанка. Прилази Томи. Тома се љуља, јер је рањен.

ТОМА: Не прилази, јер ћу пуцати. Убићу и тебе, јер данас убијам.

Подигне ишишолов дрхшавом руком. Луче усукне.

ЛУЧЕ: Добродошао у нашу емисију. Драги гледаоци ово је дакле вечерашњи гост. Можеш се представити, господине Неодољиви.

ТОМА: Ја сам...

ЛУЧЕ: Тајанствени гост је... .

Тома коракне и изгуби равнотежу. Скљока се на под. При паду одјекне још један џуцањ. Луче врисне и отирчи до шанка. Тишина. Луче гледа човека који лежи на поду. Држи се за шанк. Погледа ка гледалуцију (у камеру).

ЛУЧЕ: Врућа ствар ноћас... Ово је нешто посебно. Уживо. Само на програму ваше омиљене станице ТВ мрежа. У гостима нам је разбојник, хладнокрвни убица, мученик који би могао бити мучитељ. Рањен је у стомак.

Луче му лагано прилази. Погледа ка публици. Сагне се и брзо покуша да извуче шишић из његових руку. Тома се махинално окрене, ујери шишић у њу.

ТОМА: Нисам мртав видиш...

Луче се укићи.

ЛУЧЕ: Видим.

ТОМА: Шта ће ти та маска на лицу?

ЛУЧЕ: Да ли знаш да си упао у сред емитовања програма и да нас сад гледају хиљаде људи?

ТОМА: Јеси ти чула шта сам те питао?

ЛУЧЕ: Ја сам Луче маскирани пламен страсти. Недељама радим свој еротски ноћни програм. Имам сталне клијенте. Сви они желе да скинем маску, да ми виде лице. Али када би ми видели лице, више не би било тајне. Нико више не би гледао "Мрежасте снове".

Тома се лагано подигне и завали у бамбус фошељу. Луче и даље стоји у месту.

ЛУЧЕ: Ово је приватна станица. Приватно власништво. И ово је приватна емисија. И њу гледају људи који ноћас желе еротику. Врућу ствар. Очајници чији животи зависе од мојих слепоноћних уздаха. Многи су ми писали, телефонирали, сви живе само за недељу увече када су на програму "Мрежасте снови". Они желе снове, влажне секси снове. Доста им је беде, чекања у редовима, сивила, они желе сјај, сјај у мојим очима и случајну жртву. О, па ти не можеш да замислиш колико су радознали. Желе да знају да ли си ти Комесар који жели да укине наш програм, Манијак чији егзибиционизам не може да се задовољи само по парковима или ...

Тома је зледа. Она се лагано помери. Крене ка њему.

ТОМА: Или?

ЛУЧЕ: Или Победник.

ТОМА: Очајник. То сам ја.

Одложи поштом на сто. Извади из џепа марамицу и стави је на крваву рану.

ЛУЧЕ: Ту рану треба превити. Треба ти доктор.

ТОМА: Не треба ми никакав доктор.

ЛУЧЕ: У сваком случају добро дошао у емисију "Мрежасте снови". Надам се да се осећаш пријатно у нашем студију.

Луче приђе лежају. Седне на њега. Тома зледа студио.

ТОМА: Зар овако изгледају ТВ студији? Где су камермани, камере, мајстори светла, разни људи који се мотају окол?

ЛУЧЕ: Ово је потпуно дигитализован ТВ студио којим се управља са даљине. Овде сам заправо само ја. Сама радим дизајн у студију. Помоћу ове конзоле мењам слајдове.

(Промени слајд. Неки стилински аутомобил црне боје чији се лим сија)

Власник ТВ мреже управља програмом са другог места, за које не знам чак ни ја. Он пушта музику, светла. Раније смо имали проблема са властима и зато емитујемо свој програм илегално. Због тога су студији одвојени од Мастера.

ТОМА: И ми смо заиста сад у програму?

ЛУЧЕ: Да. Ево, тамо је камера.

(Покаже публику)

Кажу нешто директно у камеру. Људи нас посматрају. Чекали су са нестрпљењем да се појавиш.

ТОМА: Ја? Није него, баш ја да се појавим?

Тома ћути. Луче прекрсти ноге као да прави интервју са њим.

ЛУЧЕ: Људе занима ко си ти? Какву тајну кријеш господине Неодољиви?

ТОМА: Можда је и боље да тајна остане тајна. Ако већ не могу да видим твоје лице, зашто би ти морала да знаш зашто сада умирем.

ЛУЧЕ: Зато што си гост у мојој емисији. Гледаоци једва чекају да сазнају ко си, шта си, шта си учинио и какву казну заслужијеш.

ТОМА: Духовито. Зар ти искрено мислиш да ћу да поверујем да је ово стварно ТВ студио. Да неко чека да чује моју причу. Наивно.

Тома се окрене ка њој и зледа је. Луче се насмеје. Тома извади циџарећу и запали је.

ЛУЧЕ: Сигурно хоћеш неко пиће? Виски, коњак, вотку?

Тома погледа ка шанку. Поређана су сћрана пића.

ТОМА: Домаћу ракију.

ЛУЧЕ: Хоћеш и неку музику?

ТОМА: Неку? Нема друге музике осим његове. То су песме човека кога сам волео ко рођеног брата. Једино је можда он био више очајан и усамљен од мене. У Њорки све ове године, не бих преживео без сећања. Имао сам седам година када сам га први пут слушао у београдској кафани "Стадион". Стриц ме водио на неку свадбу. Сви су говорили, алж је ружан овај певач, њоња му кжо кифла, алж брате што пева... И упамтио сам га јер се звао исто као ја. Тома...

Луче усњаје са лежаја. Свејла се засе. Просветљава се велика рикванд завеса иза Томе. Почињу такајови песме "Слику твоју љубим". На музику излазе силуете музичара иза завесе. Певач са микрофоном и великим носем, у оделу, четри музичара, хармоникаш, виолинисја, басисја и гитарисја. Луче сја пиће у кристалну чашу и доноси је Томи који пиши и слуша песму. Песма се заврши. Пројектује се слајд неког лепог цвећа. Тома је наслонио главу на наслон фошеље и присјао. Луче за зледа.

ЛУЧЕ: Ох, тако је вруће у студију. Сва сам мокра.

Тома не одговара. Луче крене ка њему и клекне поред његових колена.

ЛУЧЕ: Еј, Неодољиви шта је с тобом? Спаваш?

Тома се придигне и отвори очи. Погледа Луче.

ТОМА: Учинило ми се да сам чуо музику коју волим.

ЛУЧЕ: Знаш шта, не би било лепо да умреш овде пред камерама пре него што се исповедиш. Људи би свашта помислили.

Тома је ухватио за руку.

ТОМА: А не, преварила си се. Неће Тома тек тако да оде из овог живота.

ЛУЧЕ: Ко ти је дао тако лепо име?

ТОМА: У мардељи сам провео двадесет година. Затвореници обично добију неко ново име или надимак на робији. Мене су прозвали Тома, јер сам певао ...

ЛУЧЕ: Као Тома Здравковић? То смо сви већ разумели.

Луче усџане и окрене се ка гледаоцима.

ЛУЧЕ: Драги гледаоци, магловите ствари се бистре у "Мрежастим сновима" вечерас. Са нама је Неверни Тома, Тома убица, Двојник Томе Здравковића, Тома светац из централног затвора... А ми смо ту да чујемо његову свирепу причу и да испунимо још један еротски сан.

Тома луџи шаком у сџо и усџане.

ТОМА: Доста! Доста, кад кажем доста! Шта ти мислиш да је Тома луд. Говори о чему се ради?
(*Подигне џиџиџољ и уџери ѓа у девојку и у џублику*)
Је лж јасно?

ЛУЧЕ: Али ово је само касни ноћни шоу програм...

ТОМА: Јебем ти програм. Ја сам луд што све ово трпим. Ноћас сам убио човека кога сам највише мрзео. Убио сам бре. Са три метка у стомак, а ти ме овде зајебаваш.
(*Поџне се од бола*)
Убио сам...

Пада на џод. Луче му џриџрчи и џридржава ѓа.

ЛУЧЕ: Убио си човека кога си мрзео? Занимљива прича, зар не драги гледаоци. Имамо право правцатог убицу.

Тома се завали на сџиолицу. Луче оде до шанка и сџџа себи џиће у чашу. Слајд се џромени.

ТОМА: Ти си луда.

ЛУЧЕ: Процењујеш сувише брзо. Логиком револвераша. Некад треба размислити, па тек потом повући ороз.

Луче џрилази са џићем у рукама. Седа на свој лежај.

ЛУЧЕ: Ти си човек који је доживео бродолом, нежна душа која је живела на груб начин. Живели.

Луче џодиџне чашу. Тома је гледа. Слајд се џромени. Тома џодиџне чашу. Куцну се.

ТОМА: Живели. Знаш шта...

ЛУЧЕ: Ти си непронађен. Изгубљена судбина, несхваћен.

ТОМА: Не знаш ти ништа о мени.

ЛУЧЕ: Знам, знам све о теби. Чекала сам те да дођеш са сцојим плати-настим пиштољем у моју еротску чежњу. Припремила сам се за тебе.

ТОМА: Убица сам, капираш?

ЛУЧЕ: Многи су убијали, па су добили опроштај. Помоћи ћу ти да спереш крв са својих дланова, помоћи ћу ти да окајеш грехе. Веруј ми ниси ти крив, крива је судбина.

ТОМА: Знаш шта, не знам шта ме сад спречава да ти не просвирам метак кроз ту одвратну маску. Можда сам постао сувише мек. Подсећаш ме на њу. Боже, зар сам ја заиста луд или сањам? Рекла ми је исте речи те зиме кад смо се упознали... Крива је судбина. Да крива је судбина што нас је спојила... Враћао сам се из кафане "Звездара" Те ноћи нисам много ни пио, а напољу хладно, минус десет и падају пахуље. Расањен, негде у Ртањској улици, угледам, пред капијом жуте боје, њу како у танкој хаљиници зебе на шљунку. Летња хаљина, жеј, а оно цича зима. Сећам се имала је неке исликане крупне плаве цветове на хаљини и плаву косу као небо. Њен отац, матори Андрија берберин, није хтео да је пусти у кућу. Плакала је од хладноће, а пахуље су се лепиле на њену косу ко на сламу. Повео сам је кући... Зашто сам те ноћи ишао баш тим заобилазним путем?

ЛУЧЕ: Зато што те је тим путем мајка водила када се враћала с пијаце...

Тома усџаје лагано. Са чашом у рукама иде полако ка шанку. Конџира свејло. Излази певач и мали сасџав. Певају нову музичку нумеру Томе Здравковића "О мајко моја". Тома сџаа џиће и разбије чашу. Кад се музика заврши нови слајд. Тома са чашом џића у руци седне уз шанк.

ТОМА: Ко си ти? Одакле знаш све те ствари о мени. Не прави се луда. Ово је клопка. Сигурно сам опкољен пандурима. Знали су да ћу убити. Сви у мурији су знали. Какво је зајебавање са емисијом за маторе дркације. Чему све ово?

ЛУЧЕ: Открићу ти све тек када будеш испричао целу истину.

Тома се окреће око себе. Луче усџаје са лежаја, одлази на манекенску џисџу.

ТОМА: Какву истину?

ЛУЧЕ: Истину о себи.

ТОМА: Мислиш да сам полудео.

ЛУЧЕ: Ти ћеш нам испричати причу од почетка или од краја, како хоћеш. Ја ћу и даље бити Луче, звезда ноћног еротског програма, и уловићу те попут инсекта у своју еротску мрежу. Што више се будеш опирао то ћеш се више уплитати... за све... За тебе, за моје верне обожаваоце... Живели.

ТОМА: Не разумем ништа. Све ми се магли пред очима, мути ми се у глави. Можда си сипала нешто у пиће... Ако је ово сан зашто ми то не признаш. Ако није, где сам ја то? Какав је то студио? Ко је газда?

Лајџи шоу расветили манекенску писту. Луче зањише куковима и хода по писти.

ЛУЧЕ: Сувише је рано да то сазнаш.

Тома устаје. Узима пистол. Бол у стомаку га пресече и он поново седне у фојелу.

ЛУЧЕ: Боли, зар не?

Тома се раздере и уца хиџац из пистол. Зафрљачи чашу пића и разбије је о под.

ТОМА: Јеби се!!!

Луче устане са пода и полако одлази до шанка. Тома је зледа.

ЛУЧЕ: Чујем те. Одлично те чујем, не мораш да урлаш. Исто тако добро те чују сви који ноћас прате "Мрежасте снове". Шта није јасно господине Неодољиви?

ТОМА: Зашто сам ту?

Тома из џепа извуче марамцу и обрише зној са чела. Седне на шанк и извади кармин. Маже усне.

ЛУЧЕ: Да ли си сујеверан?

ТОМА: Дођавола... Можда умирем.

Луче устаје и хода као пужилац у судници у круж. Тома је зледа.

ЛУЧЕ: Мислим да би наши гледаоци требало да знају неке ствари.

ТОМА: Да, требало би да сазнају зашто лажеш да је ово ноћни еротски програм кад је очигледно да је све ово дуго и брижљиво припремано. Ако постоје гледаоци који чекају еротику, зашто би их занимала прича о мени. Прича о ситном криминалцу који је робијао двадесет година.

ЛУЧЕ: Ја сам обећала својим гледаоцима врућу еротику. Они су већ узбуђени, јер чекају Истину. Истина је највећа еротика. Истина о мени. Истина о теби.

Тома ућери њишићољ у њу.

ТОМА: Пуцаћу. Не желим ништа да кажем.

ЛУЧЕ: Не би ти помогла ни моја смрт да сакријеш тајну.

Прилази му и обилази га са леђа.

ЛУЧЕ: Ја ти помажем да се исповедиш, да позовеш анђеле. Кажи пред свима оно што те мучи и скинућеш проклетство са своје судбине.

Мази га њо коси њолако. Сћушића руку на његове грудди. Тома уздахне.

ЛУЧЕ: Уххх. Кад би само знао како сам нестрпљива. Треба да знаш да си ти један од разлога што сам пре неколико година почела да радим еротске ноћне емисије. Чезнула сам за правим мушкарцем.

Промени се слајд. На фојтографији је Тома ошшиан до главе, у зајворској кошуљи, анфас, са серијским бројем.

ТОМА: Нееее. Склањај се од мене. Вештице.

Луче се смеје. Тома усћаје и лагано њећура ка излазу. Луче му њрићрчава и смејући се сћаје исћред њега. Дрћивом руком Тома њодише њишићољ.

ТОМА: Убићу те.

ЛУЧЕ: Не Томо, нигде нећеш побећи из моје мреже. Из мрежастих снова!

Тома иззуби свест и кљокне на њу. Она га ухвати и њолако израјући са њим, одлази ка фоћељи. За њо време, њале се конћира свећла и излази мали оркестар. Певач, двојник Томе Здравковића њева нову њесму... "Шћа ће ми живои". Она сћавља Тому на фоћељу. Музика њресћаје. Нови слајд – Роб у ланцима. Она одлази до шанка. Вади један ковчежић злаћне боје. Оћвара га и седефасћо свећло је обасја из унућрашњосћи сандука. Она лагано њодиже сребрнкасћи ланац и са њим њрилази Томи.

ЛУЧЕ: Мораћу да те вежем. Жао ми је. Какав би то био начин када би гост побегао из емисије. Каква штета за гледаоце. Никада ми то не би опростили. Зато извини, морам да те задржим.

Прилази Томи и обавија ланце око његових руку и зруди. Сипе ланац. Тома крикне.

ТОМА: Шта хоћеш од мене, или шта хоћете, колико вас има?

ЛУЧЕ: Знаш ти врло добро, шта хоћу. Признање.

ТОМА: Шта си ти, жена манијак, демон, утвара, Сатана, шта си?

ЛУЧЕ: Твоја жеља.

ТОМА: Ослободи ме, осећам се глупо.

ЛУЧЕ: Зар ти је непријатно у мојој емисији? Не бих рекла. А сад драги гледаоци, само за Вас – жртва је у мрежи. Да чујемо све од почетка. Причај. Зашто си је убио? Звала се Марија, живели сте заједно у кући твојих родитеља, зар не?

Луче седне на кревет и дохвати крушку. Једе крушку и слуша Томину причу.

ТОМА: Горећеш у паклу!

ЛУЧЕ: Немаш разлога да кријеш оно што си већ признао.

ТОМА: То је тачно, немам разлога да кријем. Знаш, сад ми је јасно! Радиш за мурију. Пратили сте ме и желите признање. Што да не. Само сте цаба правили овако скуп декор за једног ситног криминалца. Алж нек вам буде. Само следећи пут пошаљите неког иследника без маске. Већ сам вам пуно тога рекао. Увек ми је језик био бржи од памети. Хоћете признање. Ево вам... Убио сам вечерас негде око двадесет и три часа у Руској улици вишег инспектора СУП-а Љубомира, са шест метака, из пиштоља Смит и Весон. Љуба ме је погодио хицем из свог Заставиног пиштоља у плексус, због чега крварим и због чега ћу вероватно ускоро на онај свет да му се придружим.

ЛУЧЕ: То ћеш испричати на крају. Гледаоци вероватно желе да чују почетак.

ТОМА: Мислиш твоји специјални гледаоци. Нећемо да се лажемо више...

ЛУЧЕ: Причај од почетка...

ТОМА: Добро, идемо причу онда од почетка... Моја мајка Смиља храмала је на леву ногу. Отац ми је био пословођа у продавници "Соко Штарк". Нисам га ни упамтио, јер је несрећним случајем погинуо кад сам имао две године. Био сам мали да би се сећао септембарског руменила.

Луче усџане и ходајући насџави ѓричу.

ЛУЧЕ: Твој отац Лека је одлазио на посао сваког јутра и враћао се у подне са кесом пуном слаткиша. Тог руменог септембарског јутра врапци су певали у димњаку, а Лека је устао на леву на ногу. Хтео је да им уништи гнездо. Мајка му није дала. Онда су се посвађали око баба Меланије која је требала да те чува. Лека није желео да те пази матора вештица која је живела у дрвеној кући у дну авлије. Свађајући се кренуо је на посао. Смиља је кренула са њим до Цветкове пијаце која му је била успут. Сели су у гланц нови зелени фолцваген. Негде пред пијацом Фапов камион који је носио армиране бетонске плоче налетео је на њих и просто самлео леву страну кола. Смиља се извукла са поломљеном карлицом, а Лека је остао на месту мртав.

ТОМА: Од кога си чула ту причу?

ЛУЧЕ: Од твојих затворских пријатеља. Испричао си је безброј пута.

ТОМА: Кажи ми имена?

Луче се насмеје.

ЛУЧЕ: Имена нису тако битна за наше гледаоце. Њих занима прича. Чиста божанска прича.

ТОМА: Одвежи ме. Скини ми тај проклети ланац.

(Покушава да се ослободи)

Убићу те, овај пут, ал стварно, не зезам се, кунем ти се богом. Јебаћу ти матер милу, скидај ми ово срање. Скидај!!!

Тома ѓокушава да се ослободи. Луче доѓрчи до шанка и исѓод шанка извади бочицу. Њену садржину накаѓа на велику крѓу розикасѓе боје. Приѓрчи Томи и ѓодмеѓне му крѓу ѓод нос.

ЛУЧЕ: Одспавај мало. Превише си постао агресиван.

Глава му лађано клоне у њеним рукама. Она му милује косу.

ЛУЧЕ: Зашто толико мржње. Мржња је пријатељ судбине. Иду заједно јер се не познају. Уосталом, мислила сам да фини људи као ти не псују.

Крене ка њублици.

ЛУЧЕ: Драги гледаоци, ово је и даље ноћни програм ТВ Мреже, ваше Луче еклузивно за вас лови у своју мрежу. Још један лептир из београдског подземља гостује у "Мрежастим сновима". Ако се сећате не тако давно доводила сам вам у своју емисију легендарног Љубу, Ранка, па био је ту и Бели, Гишка, Жорж, Кнеле, да поменем само најпознатије. За оне који су се касније укључили да поменемо да је са нама Тома, гангстер нежног срца који је убио управо синоћ свог бившег друга, инспектора СУП-а. Пошто је и код њега као и код многих ранијих гостију ТВ Мреже, превладала мржња која подстиче агресију, нисмо успели да на фин начин сазнамо истину. Била сам принуђена да употребим хемију. Он је на измаку снага и питање је да ли може да издржи до краја емисије без одређеног стимуланса. Пре него што се пробуди, и пре него што кренемо са финалним испитивањем, погледајте спот из нашег студија.

Свејла се пригуше и иза завесе се појављује оркестар. Певач ала Тома Здравковић пева песму "Дошако сам дно живота." Луче иза шанка пије пиће. Гура колица са једном металном кућицом ка усјаваном Томи. Ослобађа га ланаца. Ошвара поклопац металне кућице и вади клеме на флуоресцентним зајшанима. Томи око главе стави праку од неког савим финог метала. Прикачи клеме на теме. У металној кућици је накаква плава кључава ичност, а на самом врху две металне кућице између којих се повремено ствара волтин лук. Луче држи дуљуљастии даљински управљач. Тома се буди из сна.

ТОМА: Опет исто. Исти кожмар. Боже, пусти ме да умрем ко човек. Ако сам жив нека ми неко напoкoн објасни шта се овде дешава?

ЛУЧЕ: Гледаоци са нестрпљењем чекају да чују твоју причу. Ја сам се потрудила да од нашег сценографа добијемо сасвим нов и неуобичајен декор. Ову справу се зове детектор истине. Помоћу даљинског управљача ја појачавам струју и видиш... Волтин лук. Тако могу помоћу друге команде да изазовем муњу у твојој глави. Наравно, ако наставиш да будеш агресиван.

Луче седне за шанк. Тома је зледа. Посмајра и апарати поред себе који варнички. Нови слајд се појави иза њихових глава. Слика Николе Тесле у великој лабораторији док изводи експерименте са Волтиним луком.

ЛУЧЕ: Извини, морала сам да те успавам. Почео си поново да мрзиш, а када мрзиш тада си јак и могло је да се догоди нешто непредвиђено. Мрзиш живот који си живео, јел тако Томо?

ТОМА: Луда си. Каж ми где смо ми ово. Не личи ми на пандурски телевизијски студио. И шта си ми то везала на главу? То није детектор лажи. Био сам ја неколико пута на њиховом тесту. Знам ја како то изгледа.

ЛУЧЕ: Рекла сам ти да је у питању нов декор за емисију. Да ли ти је боље?

ТОМА: Боље? Никад се нисам боље осећао. А сад доста игре, скидај све те ствари са мене.

Ослобађа се једном руком чудне сйраве. Усйјаје и йрилази Лучеју. Он йокуша да јој скине црну кожну маску са лица. Не усйева.

ЛУЧЕ: Не покушавај то више. Упропастио би емисију. Када би ми сви видели лице, ја више никоме не би била еротски сан.

Тома оде до шанка, ѓурнувши усйуји мейшлну кујију на йочковима у сйрану.

ЛУЧЕ: Томо, зар заиста мислиш да би моји гледаоци моћи да поднесу... Моје лице.

Тома насйе себи у чацу йића. Нови слајд "Тома и два друђа као клинци йоред живе ођраде". Тома уђледа фойођрафију. Пије йиће.

ТОМА: Сво време ме је нешто копкало. Слушао сам пажљиво твоју причу о Александрији и о човеку који је посматрао твој доњи веш. То ме је подсетило на неког кога сам познавао и за кога сам мислио да је мртав...

(Крене ка йублици)

Тај тип је био тежак воајер. Сећам се, више од свега је волео да вири под женске сукњице, да... Па добро. Ред је да кажем шта знам. А ти лепотице, не мораш више да окрећеш главу у страну. Колко те је платио?

ЛУЧЕ: Није ми ништа платио.

ТОМА: Хммм.

Крене, йа сйане. Пођледа слајд.

ТОМА: Моја два најбоља друга из детињства су били Љуба и Бруно. Живели смо на Звездари. Бруно је био три године старији, од мене и Љубомира. Он је био тај који нас је довео овде први пут, овде на Гробље мачака... Волео је да живој мачки завеже задње шапе за штрик на коме је баба Меланија лети сушила веш и да је онда сатима посматра како се мучи. Тежак воајер.

Крене ка девојци. Луче га зледа. Он хода лагано са чашиом њића у рукама. Повремено њије. Слајд црне мачке.

ТОМА: Само да знаш да нећу умрети, ах... али... нећу умрети... Јелз то јасно...

Крене ка њублици као њрема камери. Држи се за сѝомак.

ТОМА: Бруно је био легенда... Изгледа да смо сви из ових јужних крајева рођени да будемо легенде... Читао сам у затвору неке новине у којима је писало како је он опљачкао неке банке у Француској. Изем ти работу. Чудна ми чуда... Пљачка банке, пишљива ствар. Сећам се оне вечери када смо ја, он и Љуба седели испод светилке на гробљу Мачака. Било је пролеће и летеле су маце. Изговорили смо сви у исти глас једну реч, Заувек...

Одлази ка Девојци која седи на њоду.

ТОМА: Хтела си да чујеш целу причу. Е, па слушај даље. Ево ти приче са укусом смрти. Приче о три друга. Да, заклели смо се на верност заувек. Постали смо браћа то вече, ако се не варам. Помешали крв. Планирали смо да постанемо краљеви подземља.

Насмеје се и завали се у фоѝељу. Пије њиће. Луче га њажљиво њраѝи њогледом.

ТОМА: Међутим, Љуба је први издао заклетву. Постао је полицајац. Јебени пандур. Није било прошло ни неколико месеци после заклетве, а Љуба нас је издао као псе. Шта ли се десило са њим? Зашто? Питао сам се у затвору све ове године. А све се догодило изненада...

Приѝали циѝарейѝу. Луче лагано окрене злаву ка њему.

ТОМА: Нешто се догодило са њима када сам их избацио из куће због Марије... Нешто што је луди Бруно сигурно испричао Љубивоју, нешто о мени и њој. Нешто, нешто што није истина, јер зашто би он после пар дана отишао у мурију. Хтео је да ми се освети због некакве тајне. Мора бити да је постојала нека загонетка. Тајна коју ти изгледа знаш, сигуран сам да знаш...

Фоѝоѝрафија коцкарнице. Луче усѝаје са земље и седа на креветѝ.

ЛУЧЕ: Причај даље.

Тома је ошѝро њогледа.

ТОМА: Добро, причам даље. Планирали смо да опљачкамо коцкарницу у "Метрополу". То је требала да буде наша прва велика пљачка у животу. Брижљиво смо се спремали. Али изненада... Љубивоје облачи плаву униформу, преко ноћи све се мења... Сећам се врло добро те вечери. Марија је случајно или намерно ко то зна, отишла код своје тетке у Панчево.

ЛУЧЕ: Случајно.

ТОМА: Одкуд знаш?

ЛУЧЕ: Рећи ћу ти, причај даље.

ТОМА: Бруно и ја смо седели и пили пиво у мојој кући. Моја мајка Смиља је пекла палачинке и јесењи ветар је носио њихов блажени мирис.

Тома засијаје. Луче га њажљиво гледа.

ТОМА: ... Онда су упали без најаве. Љуба и још двојица униформисаних. Била је збрка. Покушали смо да бежимо кроз задњи прозор. Нисам знао да ће пуцати. Чуо сам како фијучу меци кроз собу и онда. Смиља је отворила врата и ушла у собу... Јаук...

Са сузом у оку, Тома насавља причу. Луче је неокрећна.

ЛУЧЕ: Убио ти је мајку. То је део легенде. Сви су писали о томе, "Илустрована Политика", "Ревизија", чак и "Новости". На суђењу је Љубивоје ослобођен због недостатка доказа. А Бруно је побегао у иностранство, јер га је истрага лажно теретила да је он извршилац убиства. Исецала сам све те чланке и чувала. Нарочито твоје фотографије, мистер Неодољиви. Ево покажаћу ти...

Луче крене ка шанку. Сагне се иза шанка и извади једну фасциклу облеђену сличицама глумаца и глумица, онако њинејерски. Прилази са њом Томи.

ЛУЧЕ: Прелистај!!! Ево, то си ти, зар не?

Тома гледа фотграфују и листи чланке. На слајду се појави истиа фотграфуја. Мрак. У конитра свейлу мали оркестар. Певач пева песму Томе Здравковића "Што је њужна ѡако ова ноћ". Луче одлази до шанка. Пали рефлектор у акваријуму. Посмаира рибице. Песма се завршава. Тома гледа своју фотку, која је ѡново пројектована на ѡлајну.

ТОМА: Нисам ни знао да је писало у свим тим новинама.

ЛУЧЕ: Видиш колико сам се дуго припремала за ову емисију.

ТОМА: Онда сви знају шта се даље догодило. Писало је у новинама.

ЛУЧЕ: Не, ништа више није писало. Репортажа је имала наслов "Загонетни другарски злочин". Било је необично то што је један млад човек, као што је био Бруно, случајно убио мајку свог најбољег друга. Али ником није јасно због чега је то урадио?

ТОМА: Бруно и није то урадио. Новине лажу. Прави убица је Љуба, сећам се врло добро када је витлајући пиштољем по ходнику испалио смртоносни хитац... Али он је био проклети пандур. Пандури су очигледно заташкали све чињенице. Чували су свог човека и свалили кривицу на невиног Бруна. Срећом, он је побегао, далеко и заувек. Судаћи по твојој причи можда сад жваће коку у Александрији.

Гледа Луче која ћуши.

ТОМА: Знаш лепотице, Љуба је био пичка. Слабић који се до ушију зацопао у моју Марију. Био је кжо будала заљубљен у моју рибу. Хтео је да ме се отараси, капираш мала. Курац. То нико не схвата. Извини што псујем... Толико година сам, на робији, покушавао сам да истерам правду. Али не, никоме није до правде. Никоме није до истине. Знаш мала, када је лаж довољно уверљива да сви у њу поверују, онда је истина непожељна. Она је странац у страном земљи. И то боли. Истина највише боли. Знаш, не боли ме то што ми је најбољи друг убио мајку, боли лаж која је људима наметнута као истина.

ЛУЧЕ: Ниси завршио причу до краја.

Тома њали циџаретиу и одлази њоново до шанка на који се налакџи. Луче изиџрава бармена који му сџиа џиће.

ТОМА: Оно што не пише нигде.

ЛУЧЕ: Освета?

ТОМА: Био сам луд. Луд кжо киша. Луд због свега тога. Свемир се поцепао. Свет распресао кжо порцеланска кугла. Остао сам сам после те случајне трагедије, сам са Маријом. Сабрао сам шта је било, Мајка мртва, један пријатељ невин осуђен побегао без трага, други пријатељ убица, ослобођен у недостатку доказа. Јеби га, нешто сам морао да урадим за освету... И мрзео сам га. Јеби га. Мрзео сам га, јер свако би га на овом свету мрзео. И рекох Марији, убићу пса. Убићу гада који ми је живот уништио. Убићу. И лила је киша кжо њене сузе. Истрчао сам на улицу и мокар

урлао. А Марија, она је бранила тог зликовца. Говорила је да треба праштати. И као хришћани смо, јеби га... Па треба праштати. Курац праштати. Јер, кога емоције сломе тај не прашта. Тај на барут мирише. А крв и сузе прате га кжо анђели.
(*Умири се и појије мало из чашице*).

После пар недеља сам сачекао Љубу испред гробља у Рузвелтовој. Код киоска за штампу. Био сам пре тога мајци на гробу и пиштољ сам грејао на топлој земљи. Био је леп дан за освету. Наишли су њих двојца, Љуба и тај несрећни Славомир, пандур из Љубовије. Униформе су им бљескале на сунцу нарочито петокраке на капама. Искочио сам пред њих и уперео пиштољ Љуби у главу. Клекни и признај педеру један педерски, рекох, и тад је овај несрећник из Љубовије потегео пиштољ. И...

ЛУЧЕ: И испалио си шест хитаца у његове груди. Наравно Љубивоје је побегао неозлеђен. Трчао си за њим и плачући псовао све на свету. Он је утрчао у прву станицу милиције. И ту си се предао. Суд је наравно био на страни мртвог милицајца. Заглавио си доживотну. Али су ти због доброг владања скинули казну на двадесет година.

ТОМА: И то знаш. Је л' и то писало ...

ЛУЧЕ: Можда... Само да знаш да се време наше емисије ближи крају. А гледаоци жељни еротике, желе све да знају. Шта се догодило са Маријом?

ТОМА: Са Маријом?...

ЛУЧЕ: Зашто је оставила таквог човека и пошла са другим? Зар ти ниси био најзгоднији од све тројце када сте били на игранци у Машинцу? Зар јој се ниси само ти допадао? Зар јој ниси још тад оставио осмех за сећање, зар јој ниси још тад заљубљеној рекао Марија, чекај ме... Бруно те је питао ко је та риба која ти се осмехнула на улазу и која те је поздравила. Рекао си комшиница из Ртањске. А онда је Љуба отишао да је моли за плес. Играли су и био си љубоморан.

Тома јој лаганим покретом уперу пиштољ у главу.

ТОМА: Овај пут доста. Скидај маску! Овај пут ћу пуцати.

ЛУЧЕ: Сећаш ли се шта си му тад рекао док сте гледали Марију како игра с Љубом?

ТОМА: Не... не... и не.

ЛУЧЕ: Рекао си, играју к'о да су суђени једно другом. И били су суђени зар не...

Тома појне ишипољ на шанк. И главу. Луче га нежно помиљује по коси. Нови слајд – Месечина.

ЛУЧЕ: Драги гледаоци дошло је време да се поздравимо са вама. Вечерас сте гледали специјално издање моје емисије "Мрежасте снови". Никада до сада нисте видели моје лице, могли сте само сањати како изгледа. Тајне су лепе само кад су скривене. Драги гледаоци, знам колико дуго сте чекали на тренутак када ће ваша Луче скинути мачију маску и показати истину. Па време је за специјални поклон, време је за откривање. На самом крају „Мрежастих снова". Надам се драги гледаоци да ћете ми опростити, због овога. Опростићете ми што сам све ове године радила емисију, само да би једнога дана у њу ушетао човек кога сам волела. И ево он је напокон ту, Тома мој једини. Човек који ми никада неће опростити што сам га издала. Томо, да ли имаш снаге да напокон видиш моје лице. Моје очи, моје усне. Усне које си љубио некад под светиљком. Баш овде на нашем гробљу мачака. Баш овде где смо се давно заклели на вечну љубав.

ТОМА: Луче, то није твоје право име... Ах... Боли... Овај пут стварно боли. Јесам ли био у праву што сам га убио?

ЛУЧЕ: Био си у праву мој Томо. Ни сам не знаш колико си био у праву. Она је знала до бола да си у праву. Сећаш ли се када си јој говорио ти си моје луче Марија?

ТОМА: Луче... Марија!

Кашље. Луче обиђе шанк. Сипане испред њега.

ТОМА: То си ти...

Он се усправи. Она га гледа. Гледају се. Он ујери прст у њу. Она сипави руке на маску.

ТОМА: Ти.. си моје... луче... Марија...

Луче скида маску. На левој сипрани лица јој је љубичастии ожиљак. Коса се распе по враћу.

ЛУЧЕ: Да, то сам ја, Марија... А овај ожиљак је због тебе. Љубивоје ме је годинама тукао. Љубоморни гад. Знао је да невин због њега робијаш и ђаво га је јео изнутра. Напио би се и млатио ме. Једном ме је својом полицијском палицом ударио по лицу и тад ми је направио ово. Ожиљак, да ожиљак да се увек сећам тебе. Убио си га хвала богу, за нашу љубав.

ТОМА: ... Уби ме ти, Марија.

ЛУЧЕ: Не, љубави. Треба да чујеш моју причу. Ниси веровао довољно у судбину. Мислим да је само то у питању. Јер да си веровао знао би да мачке имају девет живота и не би се после свега вратио на гробље мачака. Не би срео ни мене тако брзо.

Дохваћи Тому и обавије његове руке око свој врати.

ЛУЧЕ: Одувек сам желела да играм са тобом, плес за крај. За крај емисије "Мрежаста снови". Дођи да играмо.

ТОМА: Марија, о Марија...

ЛУЧЕ: ... Отишла сам са Љубивојем оног дана када је требало да те посетим у затвору. Сачекао ме је пред вашом кућом и ја сам се опирала. Мрзела сам тог силедију, са безобразним стакленим погледом. Викала сам да ћу га убити и лупала му песницама у груди и псовала му мајку мајчину, а он се смејао и ухватио ме је за руку. Погледали смо се као некад на Машинцу. Уценио ме је и понизио.

Луче ћуси сузу, али њихо као у мелодрами. Лагано са Томом у наручју заигра последњи њлас. Крећу се лагано, као унишени љубавници. Луче њихо насавља причу, док оркестар њихо свира.

ЛУЧЕ: Томо. Љуба, је угасио твој пламен у мојим очима. Ниси имао појма да ми је после оне вечери на Машинцу на силу узео невиност. Ниси имао појма да сам пошла са тобом само зато да се заштитим од грубијана, челичних прстију и влажног даха. Ниси приметио моје сузе. Изигравао си љубоморног фрајера и оставио ме саму на улици. Месечина је светлукала и онда се појавио... Одвукао ме у мрачно двориште иза брвнаре баба Меланије и угурао у прљави дворишни клозет. Везао ми је руке кајшем и у уста угурао своју слинаву марамицу да не врштим. Онда ми је говорио најгоре речи док је ножем парао моју шарену хаљину. Од страха сузе су ми лиле низ образе док је он урличући као животиња продирао у мене. Нека црна мачка је гледала са стране, јер грубијан није чак ни врата затворио. Видела сам судбину која се смешила... Када сам пошла да те посетим у затвор, он ме је пресрео и уценио. Мислила

сам да би било боље да будем мртва, него да ти икада сазнаш ту тајну. Без речи, сам се предала твом непријатељу. Сећам се као сад те сцене када је дивљачки загризао моје усне. Стајали смо испред твојих улазних врата од храстовине, када нам се пришуњала црна мачка из дворишта и репом помазила моје доколенице. Језа ми је као вртлог прошла кроз кости. Као да сам већ тада била мртва. Љуба је викао на мене и отрчала сам несрећна на гробље мачака. Томо, тамо сам тебе волела.

Усїрави ѓа. Он дође свесїи, ѓлава му је мамурна. Ослања се на њу. За пчешїак без музике она ѓа води на подијум.

ТОМА: Марија...

Тома зајеца.

ЛУЧЕ: Годинама сам те чекала. Твоја Марија је постала Луче, краљица касних ноћних програма. За оне који не лежу рано. Опрости ми што ћу ти оставити руж на кошуљи. Опрости ми што ћу те одвести далеко...

ТОМА: Колико сам те волео...

ЛУЧЕ: Песник је једном рекао да проклете душе лутају усамљене зато што су вечно заљубљене. Чекала сам те и волела. Замишљала сам те како излазиш из затвора и долазиш по мене. И имала сам тада визију. Чујеш ли ме? Немој умрети. Немаш права да на смрт после свега. Нисмо ми криви. Бог нам је дао сиромашну земљу. Можда би све било друкчије да смо рођени негде другде, негде где таласи љуљају палме.

ТОМА: Бог нам није дао прилику.

Томина ѓлава клоне на њено раме. Луче му пкролази пкрсїима кроз косу.

ЛУЧЕ: Пробудићемо се у дијамантском кревету и завезани једно за друго, голи и сами. Сребрна птица лебдеће над нама и месечина ће сипати бљештави прах. Имаћемо ново тело и нови дах. Љубићемо се док се небо не отвори, док се ватрена змија не скрије под мој језик и док не пожели да те има.

Месечина се пкрешїаїа. У конїра свешїлу пјојављује се оркешїар. Почињу да пшхо свирају уводне акорде пјесме Томе Здравковића "Недеља".

ЛУЧЕ: Играћемо за све оне поражене, јадне и бедне који су као и ти прерано изазвали судбину. За проклетнике без којих би господару било на смрт досадно. Играћемо Томо. Знам, колико тешко ти је било када си видео како моје обрве љуби неко други. Када си видео сав јад мог живота. Играћемо, сами Томо. Сами само нас двоје.

Певач зајева њесму Томе Здравковића. Лагано Луче и Тома, њлешући, одлазе иза сцене. Зајраво за више Луче носи, јер су му руке омљивиле. Она његовом руком мази своју косу. У конјира светљлу њих двоје иђрају њоред чланова оркестјра и ѡвача. Мачија сенка на ѡлајћну у ѡвром ѡлану.

ЕПИЛОГ – "Жута светиљка"

Завеса.

Исјћи декор као на ѡчелћку. На завеси ѡројекћован слајд гграда у ноћи. Неонске рекламе, лимузина, све ѡо на слици . Уѡаљена жућна светљљка са сћрране. Човек у белом манћилу сћоји испод ње и ѡуши циђарелћу. Држи мачку у рукама и лаганим ѡокрећћима је милује.

OFF TOME: Изгледа да нисмо имали среће у овом граду? Ноћ је офарбала кровове у твоје црно крзно. Ни месец се не види од облака. А у облацима нема више суза да бих плакао. Идем са овог проклетог места. Остани ту испод жуте светиљке и чекај ме. Можда ћу се вратити. Чекај ме увек на гробљу мачака.

Затамњење.

КРАЈ